

๑๕๗

ชีวิตข้า...ข้าลิขิต

1

恕难从命

ถึงหยวนเอ๋อร์

唐源儿

เขียน

จื่อหวันถานเซียง

แปล

การอ่านดีจากรากศัพท์สันสกฤต

คำนำสำนักพิมพ์

สวัสดีค่ะคุณผู้อ่านที่รักทุกท่าน วันนี้สำนักพิมพ์อรุณมีเรื่องราวใหม่
มานำเสนอทุกท่านอีกแล้วค่ะ กับเรื่อง *ชีวิตซ้ำ...ซ้ำชีวิต* จำนวน 2 เล่มจบ

นิยายจากปลายปากกา ‘ถังหยวนเออร์’ นักเขียนผู้มีฝีมือลายมือ
และพล็อตเรื่องอันโดดเด่น ซึ่งเรื่องนี้เป็นอีกหนึ่งผลงานที่คุณผู้อ่าน
ไม่ควรพลาดเลยล่ะ

เรื่องราวจะเล่าผ่านตัวนางเอกของเรา ‘อวิ้นเนียนผู้’ หญิงสาว
โชคชะตาแสนอาภัพ มารดาเสียชีวิตตั้งแต่เด็ก ทำให้นางต้องเข้ามาอยู่
ในจวนตระกูลอัศวินมหาเสนาบดี ซึ่งเป็นตระกูลที่มีหน้ามีตาในราชสำนัก
ไม่น้อย

แต่เส้นทางชีวิตในจวนอัศวินมหาเสนาบดีแห่งนี้ของนางไม่ได้ราบรื่นนัก
ทั้งโดนกลั่นแกล้ง ทั้งไม่เป็นที่โปรดปรานของบิดา และสิ่งที่เลวร้ายที่สุด
ในชีวิตของนางก็เกิดขึ้น!

เรื่องราวต่าง ๆ ซ้ำซ้อนกว่าที่คิด นางเอกของเราจะผ่านชะตากรรม
ที่นางไม่ได้ลิขิตเองครั้งนี้ไปได้อย่างไร และจะทำสำเร็จหรือไม่ เชิญ
คุณผู้อ่านทุกท่านติดตามและเป็นกำลังใจให้นางเอกของเรา รับรองว่าสนุก
จนหยุดอ่านไม่ได้เลยล่ะ

๑/๕๗

บทนำ

เสียงประกาศ ดังเบรียะบรีะ เสียงเป่าปี่ตีกลอง เสียงพูดของสี่เหนียง¹...
ดังผสมปนเปมาจากนอกเกี้ยว ผสานรวมกันหลังไหล่เข้าหูของอวีนเนียนผู้
นางนั่งตัวตรงอยู่ภายในเกี้ยว สวมชุดเจ้าสาวที่ทั้งซับซ้อนและหนัก
ผ้าพันคอขนสุนัขจิ้งจอกสีเขียวพันอยู่รอบคอ ทำให้ใบหน้าเธอสว่างแลดู
น่าทะนุถนอมยิ่งขึ้น

เสียงป่าวร้องแสดงความยินดีจากนอกเกี้ยว นั้นเสียดแทงหูยิ่งนัก
ชวนให้รู้สึกอึดอัดมากขึ้นเรื่อยๆ ราวกับเดือนสิบสองอันหนาวยะเยือก

แม้วันนี้เป็นวันมงคล แต่ก็ไม่อาจสร้างว่าตนมีความสุขได้ สีหน้า
ของนางไร้ความรู้สึก นั่งนิ่งดูทิวสรรพางค์เชิงชา เพียงปล่อยกายโอนเอน
ไปตามเกี้ยวที่โคลงเคลงเท่านั้น

เวลาผ่านไปนานเท่าไรก็สุดรู้ เมื่อเกี้ยวมงคลหยุดลง นางได้ยิน
เสียงสี่เหนียงตะโกนอยู่ด้านนอก “เจ้าสาวลงจากเกี้ยว เจ้าบ่าวต้อนรับ
เจ้าสาวได้!”

ม่านเกี้ยวถูกเปิดออก อวีนเนียนผู้ลุกยืน ยืนมือออกไปนอกม่าน
ทันใดนั้นก็มีมือใครสักคนมารับไว้ เสียงที่ได้ยินไม่ใช่เสียงเจ้าบ่าว แต่เป็น

¹ แม่สื่อ หรือสตรีผู้ทำหน้าที่ดูแลเจ้าสาวในงานแต่งงานโดยเฉพาะ

เสียงของชิงอิงสาวใช้ประจำตัวของนาง “คุณหนู...ลงจากเกี้ยวระวังนะ เจ้าคะ”

ด้านนอกรายล้อมไปด้วยแขกเหรื่อที่มาร่วมงานมงคลสมรสวันนี้ ถึงแม้ว่าผู้คนจะรายล้อมรอบด้าน แต่น้อยคนนักที่จะพูดแสดงความยินดี แม้บางคนจะพูดคำว่า ‘ยินดีด้วย’ แต่ก็พูดได้ไม่เต็มปากเท่าไรนัก

อวีนเนียนผู้เพิ่งก้าวถึงพื้น เหลือบตามองต่ำก็แยกว่าคนไหนคือหญิงจีนเหยียนจากท่าหลายสิบคู่ที่อยู่ด้านข้างได้ทันที เพราะมีผ้าคลุมศีรษะ นางจึงมองไม่เห็นว่าสีหน้าเขาเป็นเช่นไร คงจะเย็นชากระมัง เมื่อคิดเช่นนั้นดวงตาของนางพลันแดงกำ น้ำตาคลอเต็มสองตา

“เจ้าบ่าวรับเจ้าสาวเร็วเข้า!”

เสียงแหลมสูงของสี่หญิงค่อยๆ เบาลง มีใครบางคนยึดป้ายไม้แผ่นหนึ่งใส่มืออวีนเนียนผู้ นางเผลอลูบตามสัญญาตัญญาณ ชะงักครู่หนึ่ง ก่อนค่อยๆ ได้สติ ราวกับมีเสียง ‘ตุ้ม!’ ดังก้องในหัว สองมือสั่นน้อยๆ พยายามกลั้นน้ำตาที่พร้อมจะหลั่งได้ทุกเมื่อ

นี่หาใช่ป้ายไม้ธรรมดา! เป็นป้ายวิญญาณชุดๆ!

บรรยากาครอบข้างพลันเงียบสนิท ผู้คนต่างพากันกระอักกระอ่วน พวกเขาจ้องป้ายวิญญาณที่อวีนเนียนผู้ถืออยู่ ด้านบนสลักอักษรทรงพลังว่า ‘วิญญาณของจิ่งอ่องหลิงเจิงเซวียน’

สตรีสูงศักดิ์รอบข้างต่างเวทนา มองอวีนเนียนผู้ที่ทำทางอ่อนแอแบบบาง มือที่ประคองป้ายวิญญาณทั้งสองข้างขาวซีด สีหน้าค่อยๆ เคร่ำสลด

ถึงกระนั้นบัญชาของโอรสสวรรค์ก็มีอาจฝ่าฝืน ผู้คนรอบข้างจะพูดอันใดได้เล่า

พวกเขาคิดไม่ถึงว่าในเมื่อทราบข่าวจิ่งอ่องสิ้นชีพในสนามรบแล้ว บิดาของอวีนเนียนผู้ อัครมหาเสนาบดีอวีนผู้โด่งดัง จะยังทูลขอให้ฮ่องเต้

ออกกราชโองการพระราชทานสมรสเพื่อทำลายอีกครั้งชีวิตที่เหลือของ บุตรสาวตน

แม้นางไม่ใช่บุตรสาวที่เกิดจากภรรยาเอก แต่อย่างไรก็เป็นเลือดเนื้อ- เชื้อไขแท้ ๆ ของเขา!

เมื่อเทียบกับชีวิตแสนอาภัพของอวินเนียนผู้ คุณหนูอวินจื่อผิง บุตรสาวจากภรรยาเอกของสกุลอวินกลับเป็นที่รักใคร่ยิ่งนัก ครึ่งปีก่อน นางสมรสกับองค์ชายสาม เจิ้งอ๋องหลิงจินเหยียน แม้เคยมีข่าวลือว่าเดิม คนที่อวินจื่อผิงจะต้องสมรสด้วยคือเจิ้งอ๋อง...

อวินเนียนผู้ไม่รู้ว่ามีผู้คนที่ย่ำแย่กำลังขบคิดถึงเรื่องราวของตน และสกุลอวินไปแล้วเที่ยวหนึ่ง นางได้แต่ประคองป้ายวิญญาณก้าวเข้า โถงใหญ่อย่างยากลำบาก

เนื่องจากไม่มีเจ้าบ่าว พิธีสมรสจึงละการคำนับกันเองของคู่บ่าวสาว เพียงคำนับฟ้าดิน จากนั้นก็ส่งเจ้าสาวเข้าหอ อวินเนียนผู้รู้สึกว่ตน มีนงและสับสน แม้ได้ยินเสียงจากภายนอก แต่ก็ก็เป็นเพียงเสียงแว่ว ๆ เลื่อนราง ได้ยินไม่ค่อยชัดเท่าไรนัก

นางเป็นประหนึ่งหุ่นเชิดที่คนนำผ่านชั้นตอนต่าง ๆ ตามพิธีการ ซึ่งราวกับนครที่ไร้ขอบเขต เผาไหม้หัวใจของนางทุกอย่างก้าว

“เจ้าสาวเปิดผ้าคลุมหน้าได้”

อวินเนียนผู้ยิ้มขมขึ้นพลางยกมือเปิดผ้าคลุมหน้า ภาพที่ปรากฏ ตรงหน้าคือสีเหนียงหญิงผิวขาวรูปร่างท้วมและสาวใช้ประจำตัวของตน รวมถึงญาติที่มาร่วมงานมงคล ทั้งจากตระกูลอวินและคนของราชสำนัก แต่มากกว่าครึ่งของคนกลุ่มนี้นางล้วนไม่รู้จัก

“ขอแสดงความยินดีกับพระชายาเจิ้งอ๋อง ขอแสดงความยินดีกับ พระชายาเจิ้งอ๋อง ขอให้ท่านมี...ความเจริญรุ่งเรืองพร้อมบริบูรณ์ มีความสุขสงบตลอดไป” สีเหนียงเกือบหลุดปากอวยพรเหมือนนาง

มงคลสมรสทั่วไป แต่เคราะห์ดีที่รู้สึกตัวทัน มิฉะนั้นคงแย่อย่างยิ่งแล้ว

เห็นชัดว่าเจ้าสาวกลายเป็นหญิงม่ายที่สามิตายในสงคราม แล้วจะ
อวยพรให้นาง “มีบุตรชายแสนประเสริฐโดยเร็ว” ได้อย่างไร

ซึ่งอึ่งไหวพริบดี รีบแจกเงินมงคลแล้วเร่งส่งแขกออกไป นางไม่ได้
ไล่ใจไปหน้าแยมยืม แต่แววตาเผยความเวทนาเห็นใจเหล่านั้

ครั้นซึ่งอึ่งหันหลังกลับ เห็นอวีนเนียนผู้นั่งทอดอาลัยอยู่ที่ขอบเตียง
ปล่อยมือลงราวกับไร้เรี่ยวแรง ทำให้ป้ายวิญญาณในมือหล่นกระแทกพื้น
เสียงดังตึง

“คุณหนู...” ซึ่งอึ่งกั้นน้ำตา รีบเดินไปข้างกายอวีนเนียนผู้

เมื่อนางเดินไปถึง อวีนเนียนผู้ค่อยรู้สึกตัว ก็ลงหยิบป้าย
วิญญาณขึ้นมาเช็ดจนสะอาดแล้ววางไว้ข้างเตียง ซึ่งอึ่งมองภาพนี้แล้ว
ปวดใจยิ่งนัก ก่อนปลอบใจเสียงเบา “คุณหนู ในห้องไม่มีคนนอก ท่าน
ไม่ต้องทำเช่นนี้ก็ได้เจ้าคะ...”

อวีนเนียนผู้นั่งเสียบเนิ่นนาน ผ่านไปพักใหญ่ถึงได้ยินเสียงแหบแห้ง
ของนาง “ซึ่งอึ่ง นี่คือชะตาลิขิต ถึงยามนี้แล้ว ข้าจะไม่ยอมรับไม่ได้”

ซึ่งอึ่งทนไม่ไหวอีกต่อไป ปล่อยน้ำตาร่วงพรู

เช้าวันต่อมา อวีนเนียนผู้ลุกขึ้นแต่งตัวตั้งแต่ฟ้ายังไม่สว่าง ตามกฎของ
ราชวงศ์ วันถัดจากวันมงคลสมรส นางต้องเข้าวังหลวงไปยอบกายการวะ
ฮ่องเต้พร้อมสามี หากมารดาบังเกิดเกล้าของจิ้งอ่องยังมีชีวิตอยู่ นางต้อง
ไปยอบกายการวะเช่นกัน

ยามนี้ถึงแม้จิ้งอ่องจะไม่อยู่แล้ว แต่นางเข้าพิธีมงคลสมรส นับเป็น
ภรรยาของเขาแล้ว วันนี้นางจึงต้องเข้าวังหลวงตามธรรมเนียมเพียงลำพัง

ซึ่งอึ่งกับหลิวอวีนคอยปรนนิบัติอยู่ข้างกายตั้งแต่ต้น ตั้งแต่อวีน-
เนียนผู้ตื่น กระทั่งชำระล้างร่างกายล้างหน้าแปรงฟันเสร็จสิ้น

อวันเนียนผู้นั่งอยู่หน้าโต๊ะเครื่องแป้ง มองหลิววินจัดผมเป็นทรงมิดคู้² ผ่านคั่นผ่อง สวมใส่เครื่องประดับที่เหมาะสมให้ตน ทันใดนั้นความรู้สึกจนใจก็หลังไหลเข้าเต็มอก

นี่ถึงยามยังอยู่ในจวนตระกูลอวัน นางชอบปล่อยผมบางส่วนลงมาระอกหรือไม่กี่ปล่อยไว้ด้านหลัง เพราะให้ความรู้สึกเป็นเด็กสาว บัดนี้นางเป็นสตรีออกเรือนแล้ว ย่อมต้องทำผมเช่นนี้เท่านั้น

“คุณหนู ต้องไปแล้วเจ้าคะ” ซิงอิงหยิบเสื้อคลุมขนสัตว์ติดหมวกจากลิ้นชัก นี่เป็นหนึ่งในของกำนัลจากคนในราชวงศ์ ได้ข่าวว่าหวงก๊วยเพย³ มารดาบังเกิดเกล้าของจ้องตั้งใจเพิ่มของกำนัลชิ้นนี้เข้ามาโดยเฉพาะ วันนั้นเข้าวังไปยอบกายการะ แน่หนอนว่านางต้องสวมเพื่อให้เกียรติหวงก๊วยเพย

ช่วงนี้หิมะตกไม่ขาดสาย ตอนเช้าพิธีสมรสเมื่อวานกลับเบาบางเล็กน้อย เช้าวันนี้ก็หยุดตก บริเวณลานเรือนที่ไร้คนเดินผ่านมีหิมะสะสมเป็นชั้นหนา ส่วนทางเดินที่ต้องใช้สัญจรก็ถูกกวาดจนสะอาดสะอาดอันไม่เห็นร่องรอยของหิมะแม้แต่เม็ดเดียว

สภาพบนถนนข้างนอกดีไม่เท่าทางเดินในจวนจ้อง เพราะยังเช้านัก คนทำความสะอาดถนนจึงเพิ่งเริ่มทำงาน ปลายนิ้วต้องลมหนาวจนแดงไปหมด

อวันเนียนผู้เล็กม่านรถม้ามองออกไปด้านนอก พลันรู้สึกว่าการเลือกนั่งรถม้าเป็นการตัดสินใจที่ฉลาดยิ่งนัก

² ทรงผมอย่างหนึ่งของสตรีชาวฮั่นโบราณ คือแบ่งผมเป็นทรงสูงสองฝั่ง มีลักษณะคล้ายมิด

³ ตำแหน่งชายเอกสูงสุดของฮ้องเต้ เรียงตามลำดับจากสูงไปต่ำ ได้แก่ หวงก๊วยเพย ก๊วยเพย และผิน

การเข้าวังหลวงเป็นไปอย่างราบรื่นไร้อุปสรรค ภายใต้การนำทางของนางกำนัล อวินเนียนผู้ยอบกายการระช่องแต่ก่อน จากนั้นจึงไปที่ตำหนักของหวงก๊วยเพย ในวังหลวงไม่อนุญาตให้โดยสารรถม้า นางยังไม่มีเกี้ยว จึงทำได้เพียงเดินไปยังตำหนักจางเล่อเท่านั้น

“อากาศหนาวถึงเพียงนี้ ถ้ารู้ว่าจะต้องเดินเท้าในวัง น่าจะเตรียมเตาอุ่นมือมาด้วยนะเจ้าคะ” ซึ่งอิงฉู่มือไปมา พร้อมบ่นอุบอิบเสียงเบา

อวินเนียนผู้ส่ายหน้า พลอบเสียงเบา “ไม่เป็นไร”

ไม่ถึงชั่วโมงเวลาจิบชาหนึ่งถ้วย⁴ อวินเนียนผู้ก็เดินมาถึงตำหนักจางเล่อ หวงก๊วยเพยรับสั่งให้คนเตรียมชาและขนมไว้รอแล้ว ในห้องเผาตุ้หลัง⁵ และถ่านชั้นดี ทั้งยังจุดเตากายานส่งกลิ่นหอมอบอวลไปทั่ว

มีข่าวลือว่าจิ้งอ่องพลีชีพกลางสนามรบแต่หาศพไม่พบ สร้างความสะเทือนใจอย่างใหญ่หลวงแก่ช่องเต้และหวงก๊วยเพย โดยเฉพาะหวงก๊วยเพย ล้มป่วยเนิ่นนานจนช่องเต้ทรงร้อนพระทัย ถึงกับบริภาษหมอหลวงวันละสิบหน ผ่านไปหนึ่งเดือนอาการถึงดีขึ้น

นับแต่นั้นมาช่องเต้ทั้งรักและถนอมหวงก๊วยเพยยิ่งกว่าเดิม กว่าครึ่งเดือนล้วนบรรทมที่ตำหนักของหวงก๊วยเพย ส่งของดี ๆ ไปที่ตำหนักจางเล่อไม่ขาดสายประหนึ่งสายน้ำไหล

เมื่ออวินเนียนผู้เห็นข่าวของเครื่องใช้ที่ตำหนักจางเล่อด้วยตาตนเอง ก็ประจักษ์ว่าข่าวลือนั้นเป็นจริง

“ลูกสะใภ้การระท่านแม่ ขอให้ท่านแม่สุขสงบ อายุยืนพันปีเจ้าคะ”

อวินเนียนผู้เพียงยอบกายการระเสร็จ หวงก๊วยเพยก็ลุกจากเก้าอี้ท่าทางตื่นเต็นเล็กน้อย เดินสองสามก้าวไปเบี่ยงหน้าอวินเนียนผู้ ก่อน

⁴ ช่วงเวลาประมาณ 15 นาที

⁵ สมุนไพรจีนชนิดหนึ่ง มีสรรพคุณดับร้อน ทะลวงเส้นลมปราณ ลดหอบ ขับปัสสาวะ

ยื่นมือพวงนางขึ้นมา

“เด็กดี” หวงก๊วยเพยพูดได้แค่คำเดียว นัยน์ตาก็เริ่มแดงก่ำ เสียง ลั่นเครื่องเล็กน้อย นางให้อววินเนียนผู้นั่งเก้าอี้ผู้ทรง^๖ ที่อยู่ด้านข้าง มอง อย่างละเอียดรอบหนึ่ง

เรือนร่างออรชรประดุจต้นทิว คิ้วเรียวสวย นัยน์ตากลมราว ภาพวาด กิริยามารยาททุกอย่างล้วนสมเป็นผู้ดีตระกูลใหญ่ ในใจรู้สึกดี ไม่น้อย แม้บุตรชายจะสิ้นชีพ แต่อย่างน้อยก็แต่งงานแล้ว ถึงลูกสะใภ้จะเป็นแค่บุตรสาวที่เกิดจากอนุ แต่อย่างไรก็เป็นบุตรสาวของอัครมหาเสนาบดี อววินช่างหยวน ย่อมไม่เลว คราวนี้ได้เจอหน้า ยิ่งรู้สึกพอใจเป็นที่สุด

ก่อนหน้านี้นี้ทั้งคู่ไม่เคยเจอกันมาก่อน ยิ่งไม่ต้องพูดถึงความ สนิทสนม แต่หวงก๊วยเพยอยากสนทนากับนางมากๆ อววินเนียนผู้จึงทำได้ เพียงสนทนาด้วยอย่างถามคำตอบคำ

จู่ๆ หวงก๊วยเพยก็เอ่ยพลางยกมือรวบแขนเสื้อ “รอผ่านไปสักครึ่งปี หรือหนึ่งปี แม่จะอุ้มบุตรชายของสนมอื่นมาให้เจ้า ถือว่าให้บุตรชายของข้า มีทายาทสืบทอด”

อววินเนียนผู้นั่งไปพักหนึ่ง แม้จะปวดใจ แต่กลับไม่กล้าแสดงสีหน้า ทำได้เพียงตอบรับเสียงเบา ในเมื่อนางแต่งเข้ามาอยู่ในราชวงศ์ ตลอดชีวิตนี้ คงต้องเป็นหญิงม่ายเท่านั้น...

“พระสนม ชูเพยมาเจ้าค่ะ” เปาจูเปิดม่านเข้ามาแล้วกล่าว

เพ็งแจ่งเสริจ ก็ได้ยินเสียงของชูเพยลอยมา “อย่างไรตำหนักของ หวงก๊วยเพยก็สบายกว่า ในห้องนี้ฉันจะสวมพัสดราภรณ์ฤดูร้อนได้แล้ว”

หวงก๊วยเพยถอนหายใจนิดๆ นัยน์ตาเปี่ยมล้นไปด้วยความเกลียดชัง อววินเนียนผู้ได้ยินก็หันมอง เห็นชูเพยใส่ชุดกระโปรงยาวชายแขนเสื้อกว้าง

^๖ เก้าอี้ฉลุลายชนิดหนึ่งของจีน

สี่เหลี่ยมอ่อนเดินนวดเข้ามา เมื่อเห็นคนที่เดินตามหลังนางชัดขึ้น
อวีนเนียนผู้ก็ตัวเกร็งเล็กน้อย

“วันนี้หวงก๊วยเพยพบลูกสะใภ้ ช่างบังเอิญเสียจริง ลูกสะใภ้แสน
กตัญญูของข้าก็เข้าวังมาหาข้าเช่นกัน นี่ก็ขึ้นได้ว่านางเป็นพี่น้องร่วมบิดา
กับลูกสะใภ้ของท่าน เลยอยากมาลโหมนางสักหน่อย” เสียงของซูเพย
ค่อนข้างแหลม ทำให้เวลาพูดเสียงจึงสูงกว่าคนทั่วไป “ไอ้ เป็นสตรีที่
รูปโฉมงดงามตามที่เล่าลือจริงๆ ด้วย”

อวีนเนียนผู้รีบลุกขึ้นยกกายคารวะ ขณะเดียวกันอวีนเนียนก็หัน
ไปยกกายคารวะหวงก๊วยเพย เมื่อทั้งสองคนเงยหน้า สายตาก็ประสานกัน
พอดี ในตอนนั้นนางไม่ยอมมีเรื่องกับพี่สาวที่เป็นบุตรสาวภรรยาเอกอีกแล้ว
ขอแค่ต่างคนต่างอยู่ ใช้ชีวิตของตนก็พอ

“งดงามถึงเพียงนี้ ช่างเหมาะสมกับจิ้งอ่องยิ่งนัก” ซูเพยหยิบถ้วยชา
ที่เป่าจุกยกมาให้พลางรำพึงรำพันกับตนเอง “ถ้าจิ้งอ่องยังอยู่ ต้องเป็น
คู่สวรรค์สรรค์สร้าง บุตรชายบุตรสาวในอนาคตต้องหน้าตาน่ารักน่าเอ็นดู
เป็นแน่ เฮ้อ...น่าเสียดาย...”

ยิ่งได้ยินคำพูดนี้ สี่หน้าหวงก๊วยเพยยิ่งเคร่งขรึม มือที่ถือถ้วยชา
กำแน่นขึ้น

อวีนเนียนผู้ประหม่าเล็กน้อย นางไม่เคยเห็นการปะทะคารมระหว่าง
สนมวังหลังเช่นนี้มาก่อน ทำได้เพียงมองหวงก๊วยเพยอยู่ตลอด

แต่ที่ไหนได้ หวงก๊วยเพยกลับหัวเราะเบาๆ “น่าเสียดายก็จริง แต่
ยังดีที่ยังเต้ทรงพระเมตตา พระราชทานตำแหน่งชินอ่อง⁷ให้ลูกข้า และ
ทรงสัญญาว่าจะอนุญาตให้รับบุตรจากสนมอื่นมาเป็นผู้สืบทอดตำแหน่ง

⁷ เป็นยศสูงสุดของอ่องที่ยังเต้พระราชทานแก่เชื้อพระวงศ์ ไล่ลำดับดังนี้ ชินอ่อง
จวันอ่อง

ลูกสะใภ้ที่ชะตาอากาศของข้าถือว่ามีคนดูแล บุตรชายของข้าจะได้มีผู้สืบทอดตำแหน่งต่อไปจนชั่วลูกชั่วหลาน”

หวงก๊วยเพยไม่เปิดโอกาสให้ชูเพยพูด กล่าวต่อว่า “ข้าได้ข่าวว่า หมินจวิน บุตรชายคนรองของเว่ยอ่องจัดการกิจการงานได้ดียิ่งนัก ย่องแต่ทรงร่างราชโองการแต่งตั้งเขาเป็นจวินอ่องแล้วไม่ใช่หรือ เช่นนั้นจวินอ่องในเมืองหลวง นอกจากเจิงอ่องของเจ้าและพวกคนอายุน้อยอีกไม่กี่คน ก็มีจวินอ่องเพิ่มขึ้นอีกคนแล้ว”

ชูเพยสีหน้ายิ้มแย้มทันตา แม้ปากแน่นเจียนจะระเบิดอารมณ์

อวีนเนี่ยนผู้เริ่มตระหนก แต่ไม่กล้าส่งเสียงใด เห็นอวีนจื่อผิง ก้มหน้านิดๆ สีหน้าคล้ายไม่ค่อยเป็นสุข ทว่าด้วยความเป็นผู้ร้น้อยจึงไม่กล้าเผยสีหน้าเท่าไรนัก แต่อวีนเนี่ยนผู้เป็นพี่น้องกับนางมาลีบกว่าปี จะมองไม่ออกได้อย่างไร

หวงก๊วยเพยเลิกสนใจชูเพยก่อนมองอวีนจื่อผิง “ซาญาเจิงอ่อง สมรสกันครั้งปีแล้วไม่ใช่หรือ ถ้าไม่สบายที่ได้รีบบอกข้ามาเถิด ข้ามียาดีอย่างไรเสียการมีลูกหลานสืบสกุลให้เจิงอ่องก็เป็นเรื่องสำคัญยิ่ง”

อวีนจื่อผิงใบหน้าขาวซีดไม่น้อย สิ่งที่หญิงออกเรือนแล้วกลัวที่สุดคือถูกถามเรื่องการมีลูก นี่เหมือนจะใส่ความว่าร่างกายนางไม่แข็งแรงพอ จึงมีลูกยาก เรื่องนี้นางไม่กล้าคิดเลยสักนิด...

ใจของอวีนเนี่ยนผู้ราวกับแขวนอยู่บนเส้นด้าย นางรู้ว่าหวงก๊วยเพยร้ายกาจ แต่ไม่คิดว่าจะร้ายกาจถึงเพียงนี้ เพียงคำพูดไม่กี่ประโยคก็สามารถผลักคนลงเหวได้

หวงก๊วยเพยยิ้มมุมปาก เอ่ยอย่างอ่อนโยน “แต่เรื่องนี้ไม่ต้องรีบเจ้ากับเจิงอ่องยังอายุน้อยด้วยกันทั้งคู่ เพิ่งสมรสกันไม่นาน ค่อยๆ เป็นค่อยๆ ไปเถิด”

อวีนจื่อผิงถอนหายใจ รู้ว่าครั้งนี้หวงก๊วยเพยไม่ได้ใช้ตนไปต่อกร

กับซูเฟยจริง ๆ

กล่าวจบหวงกั๋วเฟยยกมือปิดปากพลางหา

เมื่อเห็นท่าทางของหวงกั๋วเฟยแลดูเบื่อหน่ายเช่นนี้ ซูเฟยสีหน้าเริ่มเย็นชา ฉวยโอกาสนี้ขอตัวกลับไป

“นางคิดว่านางเป็นใครกัน ถึงคิดจะมาเยาะเย้ยข้า!” หวงกั๋วเฟยกรุ่นโกรธ รอคจนเดินออกไปแล้วจึงบัดด้วยชาลงพื้น! ก่อนท้อเหยี่ยวลงอย่างรวดเร็ว ทำทางโยสหายไปในพริบตา ทางตามีน้ำตาเอ่อคลอ ดวงตาฉายแววเจ็บปวดรวดร้าว

“ท่านแม่...” อวิ้นเนียนผู้อยากปลอบอีกฝ่าย แต่นางไม่ได้มีใจปฏิบัติหลังเฉิงเซวียน อีกทั้งยังมีคนอื่นที่อยากแต่งด้วย ถ้อยคำมากมาย จึงติดอยู่ที่ปาก ไม่รู้จะพูดอย่างไร

ทันใดนั้นหวงกั๋วเฟยมองอวิ้นเนียนผู้อย่างแน่วแน่ “วันหน้าหากเจ้าไม่มีเรื่องอันใดก็เข้าวังให้หน่อยหน่อย เป็นถึงลูกสะใภ้ของข้า เรื่องอะไรต้องถูกพวกคนชั้นต่ำพูดนั้นพูดนี้ใส่!”

หลังออกมาจากตำหนักจางเล่อ อวิ้นเนียนผู้เดินไปตามทางเดินในวัง ภาพหวงกั๋วเฟยที่หมองหม่นเมื่อครู่ยังวนเวียนอยู่ในความคิด แท้จริงแล้วอีกฝ่ายก็เป็นแค่คนนำสงสารคนหนึ่งเท่านั้น...

“น้องสาว...” เสียงหนึ่งดังขึ้น รุ่งนางไว้เมื่อเดินใกล้ถึงประตูวัง

อวิ้นเนียนผู้หันหลังกลับก็เห็นอวิ้นจื่อฝิงตามนางมาเร็วรี่ แม้ระยะทางจะห่างจากประตูวังแค่นี้ก็ลืบทมิ^๑ แต่อวิ้นเนียนผู้กลับรู้สึกวาระยะทางไกลขึ้นเรื่อย ๆ

“ทุกคนล้วนคิดว่าเจ้านำสงสาร แต่ไม่มีผู้ใดรู้เลยว่าตำแหน่งชายา

^๑ เป็นหน่วยวัดของจีน หมายถึง เมตร

จึงอ่องนั้นเดิมต้องเป็นของข้า” สีหน้าอวันจื่อผิงดูไม่ดีนัก ในคำพูดยังแฝงความไม่ยินยอมไว้ “คนที่จิ้งอ่องชมชอบคือข้า ยามนั้นคนที่จะต้องแต่งกับเขาก็คือข้า แต่ตอนนี้กลับเป็นเจ้า...ที่กลายเป็นชายาจิ้งอ่อง ทั้งยังเป็นถึงชายาซินอ่อง แต่ข้ากลับเป็นแค่ชายาจวันอ่อง ข้า...”

อวันเนี่ยนผู้รู้สึกว่าความโกรธล้นทะลัก ทำให้นางพริ้งพริ้วถ้อยคำที่ยังไม่ทันกลั่นกรองออกมา “ยามนั้นคนที่บังคับให้พี่หญิงแต่งกับเจิงอ่องไม่ใช่ข้า! อีกอย่าง...อีกอย่างยามนั้นข้าเองเสียอีกที่เป็นคนขอร้องพวงทำนแต่ในเมื่อท่านเลือกแต่งงานกับเจิงอ่องเอง ยามนี้จะมาพูดเรื่องพวกนี้กับข้าอีกทำไม หรือพี่หญิงใหญ่...พี่หญิงใหญ่คิดว่ากาที่ข้าต้องเป็นชายาฝ่ายเป็นเรื่องดี ถ้าท่านพอใจละก็ เช่นนั้นมาแลกกันเลย!”

อวันจื่อผิงไม่คิดว่าคำพูดของตนจะทำให้อวันเนี่ยนผู้มีปฏิริยา รุนแรงเพียงนี้ สมัยยังอยู่จวนตระกูลอวัน ทุกคนล้วนทะนุถนอมนาง แม้แต่น้องสาวคนนี้ก็ยังคงยอมนาง เมื่อใดที่นางเบิกบานใจก็จะดูแลเอาใจใส่อีกฝ่ายอย่างดี แต่หากไม่พอใจก็จะทิ้งขว้างไม่แยแส อวันเนี่ยนผู้แต่ไหนแต่ไรล้วนสำนึกบุญคุณของนางมาตลอด เหตุใดวันนี้พ้อออกเรือนก็กล้าต่อต้านนางแล้ว!

“อวันเนี่ยนผู้ เจ้าอย่าคิดว่ายามนี้เจ้ากลายเป็นชายาจิ้งอ่องแล้วจะข้ามหัวข้าได้!” อวันจื่อผิงจ้องอวันเนี่ยนผู้เขม็ง จากนั้นก็ก้าวฉับๆ ไปข้างหน้า

อีกไม่กี่ก้าวอวันเนี่ยนผู้ก็จะถึงประตูวังหลวงแล้ว นางกลับเห็นคนคนหนึ่งวิ่งเข้ามาอย่างเร่งรีบ อีกฝ่ายเข้ามาใกล้ ถึงเห็นว่าเป็นหลิวอวันสาวใช้ของตน!

“พระชายา จิ้งอ่อง...” หลิวอวันหายใจหอบเพราะความเหนื่อย หน้าผากเต็มไปด้วยเม็ดเหงื่อ “จิ้งอ่องกลับมาแล้วเจ้าค่ะ!”

อวันจื่อผิงหวิดก่าวเท้าพลาด ไบหน้าซัดเผือด ริมฝีปากสั่น

เล็กน้อย “เจ้า...เจ้าว่าอันไคนะ”

หลิวอวินไม่มีเวลาสนใจอีกฝ่าย นางมองคุณหนูของตนที่ตกอยู่ในอาการตกตะลึงพรึงเพริด รีบเข้าไปเขย่าอวินเนียนผู้แล้วพูดซ้ำอีกครั้งว่า “พระชายน่าท่านอ่องกลับมาแล้วเจ้าค่ะ!”

ทดลองอ่าน

หนึ่งปีก่อน

นับแต่สงครามฝิ่นใหญ่เป็นต้นมา แคว้นจิ้นมีชัยเหนือแคว้นเยียน มาตลอด ด้วยมีสรรพกำลังแข็งแกร่งล้าจนลี้ทีศลั้วนยาเกรง

สืบกว่าปีที่ผ่านมานี้ ถึงแม้เหล่าแคว้นเล็กแคว้นน้อยจะมีความเคลื่อนไหวบ้าง แต่ก็ไม่มีใครกล้าต่อกรกับแคว้นจิ้นซึ่งหน้า อีกทั้งแคว้นจิ้นยังให้ความสำคัญกับความเป็นอยู่ของอาณาประชาราษฎร์และการฟื้นฟูเกษตรกรรมอย่างแข็งขัน ทรัพย์สินในท้องพระคลังนับวันยิ่งเพิ่มพูน ประหนึ่งเป็นสัญลักษณ์แห่งราชัน

“แคว้นแคว้นสงบสุข อาณาประชาราษฎร์ร่มเย็น จึงจะดำรงชีวิตได้ เป็นสุข”

อวีนเนียนผู้เดินอยู่บนถนนใหญ่ มองภาพความเจริญรุ่งเรือง สองฝั่งถนน อุดอิมเอมใจด้วยความชื่นชมไม่ได้

ยามนี้นางเป็นดรุณีน้อยอายุสิบหกปี สิบเอ็ดปีที่ผ่านมานี้ นางคุ้นเคยกับการใช้ชีวิตในจวนอัครมหาเสนาบดีและในเมืองหลวงยิ่งนัก เช่นเดียวกับถนนสายนี้ที่นางเดินอยู่ หลายปีที่ผ่านมานี้ไม่ว่านางเดินผ่านไปมาก็รอบแล้ว

ซึ่งอึ่งที่คอยติดตามถอนหายใจ นางรับใช้อวีนเนียนผู้มาสิบเอ็ดปี

แล้ว ฐิณีสัยคุณหนูของตนดี จิตใจดีงาม ไร่ไถ่เลี้ยงสา และอ่อนไหว
วิรกรรมที่ซุกซนที่สุดในหลายปีที่ผ่านมา มีเพียงการแอบหนีออกจากจวน
พร้อมกับคนครัวที่ออกไปจ่ายตลาดซื้อของในครัว เพื่อไปเที่ยวเล่นเป็น
ครั้งคราวเท่านั้น

“คุณหนู ไม่มีเวลาแล้วเจ้าค่ะ พวกเราต้องกลับกันแล้ว” ซึ่งอึ้ง
เห็นสีหน้าอวีนเนียนผู้เต็มไปด้วยความสนุกสนานเบิกบาน ก็กลัวว่าจะ
เดินเล่นจนลืมเวลา

อวีนเนียนผู้เอาถุงเงินออกมาเปิดดู เขย่าไปมาพาลงพูดกั้วหัวเราะ
“ข้ารู้...ไป พวกเรากินขนมแบ่งทอดงาสักชิ้นแล้วค่อยกลับกันนะ”

เมื่อเดินไปถึงแผงขายขนมแบ่งทอดงา เจ้าของร้านกำลังนวดแป้ง
อยู่ที่โต๊ะไม้ด้านหลัง อวีนเนียนผู้วางเหรียญทองแดงไว้ข้างตะกร้าไม้ไผ่ที่
ใส่ขนมแบ่งทอดงา บอกพ่อค้าหนึ่งคำ ก่อนจะหยิบขนมแบ่งทอดงาสองชิ้น
นางเดินไปกินไปพร้อมกับซึ่งอึ้ง

เพียงจะกัดขนมได้แค่หนึ่งคำ ก็ได้ยินเสียงตะโกนจากด้านหลัง
“หยุดเดี๋ยวนี้ล่ะ!”

อวีนเนียนผู้หันหลังไปในขณะที่ยังกินอยู่ เห็นพ่อค้าขายแบ่งทอดงา
วิ่งพรวดพราดเข้ามาชี้หน้าด่า “หน้าตาก็ดูดี แต่ไยถึงเป็นขโมยซะได้!
ขนาดคนท่ามาค้าขายตัวเล็ก ๆ อย่างข้ายังไม่ละเว้น ฉวยโอกาสที่ข้าไม่ทัน
ระวังขโมยขนมแบ่งทอดงาไม่พอ ยังโกหกว่าจ่ายเงินแล้วอีก ฤย!
คนสมัยนี้รู้หน้าไม่รู้ใจจริงๆ!”

“ข้าจ่ายเงินแล้ว” อวีนเนียนผู้ที่ถูกตำราดซึ่งหน้าอึ้งไปเล็กน้อย
ก่อนขึ้นไปแผงขนมแบ่งทอดงา “จริงๆ นะ ข้าวางไว้ข้างตะกร้าแล้ว”

“ปลิ้นปล้อน! ข้าจับได้คาหนังคาเขาเช่นนี้ยังจะโกหกอีกหรือ เงิน
สักอี่แปะเดียวก็ไม่มี!” เห็นได้ชัดว่าพ่อค้าขนมแบ่งทอดงาไม่เชื่อ “เจ้าจะ
จ่ายเงินช้ำตอนนั้นหรือจะไปที่ว่าการกับข้า!”

ผู้คนเริ่มลือมวงมวงนาง ซึ่งมีชื่อเสียงซุบซิบนินทา อวีนเนียนผู้ตั้งโกรธ และอายจนหน้าแดงจัด แต่ไม่รู้ว่าจะพิสูจน์ตนเองอย่างไร และยามนี้ ฤงเงินของนางก็ไม่เหลือเงินแล้ว

“ชะ...ข้าจ่ายแล้วจริงๆ ยามนี้ข้าไม่มีเงินเหลือแล้ว” อวีนเนียนผู้ ละล่ำละลักเอ่ย จวนจะรำให้ ซึ่งอิงที่อยู่ข้างๆ โกรธจัดจนทำอะไรไม่ถูก แต่พ่อค้าคนนี้ไม่ยอมปล่อยพวกนางไป พวกนางจนปัญญาแล้วจริงๆ

“คุณหนูท่านนี้จ่ายเงินแล้วจริงๆ” เสียงกังวานใสของบุรุษผู้หนึ่ง โพล่งขึ้นท่ามกลางเสียงเอ็ดอึง เสียงของเขาไม่หุ้ม ทว่ากลับให้ความรู้สึก หนักแน่น ทันใดนั้นผู้คนต่างหันไปมองต้นเสียง

บุรุษในชุดขาวยาวกรอมเท้าผู้หนึ่งเดินแหวกฝูงชนมาเบื้องหน้าของ พวกนาง ก่อนเหลือบมองพ่อค้าขนมแป้งทอดงา “ข้าเห็นคุณหนูท่านนี้ จ่ายเงินเจ้าแล้ว วางอยู่ข้างตะเกว้า เพียงแต่พอนางหันหลัง กลับมีขอทาน คนหนึ่งขโมยเหรียญทองแดงเหล่านั้นไป เพราะฉะนั้นตอนเจ้าไปเก็บเงิน เลยไม่เห็น”

พูดจบเขาก็ล้วงก้อนเงินแตกออกจากฤงเงิน ยื่นไปตรงหน้าพ่อค้า แป้งทอดงา “เจ้าต้องการเอาเงินที่เป็นของเจ้าคืนนั้นไม่ผิด แต่เจ้าผิด ที่ยังไม่ทันสืบหาข้อเท็จจริงก็ใส่ร้ายคุณหนูท่านนี้ หนาข้ายังตะโกนเสียงดัง ขนาดนี้ ทำให้สตรีเสื่อมเสียชื่อเสียง หากเจ้ายอมขอโทษนาง เงินส่วนนี้ จะเป็นของเจ้า”

พ่อค้ามองเงินในมือของเขาพลางกลืนน้ำลายไม่หยุด ก้อนเงินแตก เหล่านี้มีค่าพอๆ กับเงินที่เขาทำมาหากินได้ประมาณครึ่งเดือน! เขารีบ รับเงินแล้วหันไปขอโทษอวีนเนียนผู้ ขอโทษเสร็จยังไม่ลืมใส่ผู้คนที่มุ่งดู เมื่อทุกคนเห็นว่าหมดเรื่องหมดราวแล้วก็พากันเดินจากไป

อวีนเนียนผู้มองบุรุษตรงหน้า นัยน์ตาของนางแดงก่ำ ก่อนจะ พุดขอบคุณ “ขอบคุณคุณชาย ถ้าไม่ได้คุณชายมาช่วย ข้าก็ไม่รู้จริงๆ ว่า

จะต้องทำอะไร”

ชายหนุ่มยิ้ม “ไม่ต้องขอบคุณ แค่เรื่องเล็กน้อยเท่านั้น”

จู่ๆ อวินเนียนผู้ก็หน้าแดง กัดริมฝีปากซ้ำๆ “ไม่ทราบว่าคุณชายมีนามว่าอันใด ถ้ามีโอกาส...” พูดถึงตรงนั้นนางกลับไปต่อไม่ถูก ได้แต่คิดว่าถ้ามีโอกาสแล้วอย่างไรต่อเล่า

ทันใดนั้นเสียงหัวเราะเบาๆ ก็ดังขึ้นเหนือศีรษะ นางได้ยินเขาพูดว่า “ข้าชื่อหลิงจิ้นเหยียน แล้วคุณหนูมีนามว่าอะไรหรือ”

“ข้าชื่ออวินเนียนผู้” อวินเนียนผู้โพล่งไปแทบจะทันที ผ่านไปสักพักสีหน้าของนางเปลี่ยนเล็กน้อย หลิงจิ้นเหยียน หา...หลิงจิ้นเหยียน! หลิงจิ้นเหยียนไม่ใช่ว่าเป็นองค์ชายสามเจิ้งอ๋องหรือ

“ท่าน...” อวินเนียนผู้ยังไม่ทันเอ่ยถาม องค์รักษ์นอกเครื่องแบบซิงเอ๋ย

“ท่านอ๋อง จะไปงานเลี้ยงสายแล้วขอรับ”

หลิงจิ้นเหยียนพยักหน้า เมื่อหันมาเห็นอวินเนียนผู้อยู่ในสภาพตกตะลึงตาค้าง ก็เปลือยหัวเราะนิดๆ อย่างกลั่นไม่อยู่ พลังคิดว่าจะพูดบางอย่างเพื่อปลอบใจ แต่นางซิงเอ๋ยขึ้นมาเสียก่อน

“ท่านคือ...เจิ้งอ๋อง?”

หลิงจิ้นเหยียนพยักหน้าพลงยิ้ม

อวินเนียนผู้มองเขา ถามราวกับได้ผ่านการตัดสินใจครั้งใหญ่มาแล้ว “เช่นนั้น...ท่านยังจำข้าได้หรือไม่”

หลิงจิ้นเหยียนนิ่งไปสักพัก “หืม เจ้าเป็นคุณหนูตระกูลใด พวกเราเคยเจอกันมาก่อนหรือ”

“ท่านพ่อของข้าคืออวินช่างหย่วน ตอนที่ข้ายังเด็กท่านเคยมาจวนตระกูลอวิน ท่าน...ยังพอจำได้หรือไม่” อวินเนียนผู้จู่ๆ ก็ขึ้นได้ว่า ตอนนั้นตนแอบอ้างว่าเป็นอวินจื่อผิง ฉะนั้นจึงพูดอย่างคลุมเครือ

“ที่แท้ก็บุตรสาวของท่านอัศวมหาเสนาบดีอวี่นนี่เอง” หลังจิ้นเหยียนยิ้มบาง “ตอนเด็กข้าเคยไปจวนตระกูลอวี่นจริง แต่ความจำตอนเด็กเลือนรางเกินไป หลายๆ เรื่องข้าก็จำไม่ได้แล้ว” ตอนที่ไปเยือนจวนอัศวมหาเสนาบดีอวี่นนั่น เหมือนจะเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นก่อนเขาอายุห้าขวบ เขาจำได้ว่ายามนั้นอวี่นช่างหยวนดีใจที่ได้บุตรสาวหนึ่งคน เสด็จพ่อพาเขาออกเที่ยวในเมืองกำลังจะกลับวังหลวงพอดี ก็เลยไปจวนตระกูลอวี่นพร้อมกัน

แต่เมื่ออวี่นเนียนผู้ได้ยินคำพูดของเขา ก็เข้าใจความหมายชัดเจนสรุปได้ว่า ‘ขออภัย ข้าจำเจ้าไม่ได้’

“ไม่เป็นไรเจ้าคะ จะจำไม่ได้ก็เป็นเรื่องธรรมดา” อวี่นเนียนผู้รู้สึกผิดหวังอยู่บ้าง แต่นางไม่แสดงสีหน้าใดๆ “ดูเหมือนท่านอ๋องจะมีเรื่องด่วนข้าไม่รบกวนเวลาท่านอ๋องแล้ว”

อวี่นเนียนผู้ยกมือทักทายหลังจิ้นเหยียน เตรียมตัวกล่าวลา แต่หลังจิ้นเหยียนกลับเรียกนางเอาไว้

“ไม่รู้ว่าต่อไปจะมีโอกาสพบคุณหนูอวี่นอีกหรือไม่”

อวี่นเนียนผู้เฝ้าปาก กระซิบตอบกลับไป “ข้าออกจวนมาเดินเล่นทุกวันที่เปิดของเดือน”

พูดจบประโยค อวี่นเนียนผู้อายุจนหน้าแดง รีบดึงชิงอิงจากไปทันที

หลังจิ้นเหยียนมองตามแผ่นหลังนางที่เร่งเดินหนี ก็อดยิ้มมุมปากไม่ได้

อวี่นเนียนผู้รีบเดินจนหายใจหอบเล็กน้อย ชิงอิงหมุนตัวกลับไปมองครั้งหนึ่ง เมื่อไม่เห็นเงาร่างของหลังจิ้นเหยียน ค่อยจับมือคุณหนูแล้วเอ่ยว่า “มองไม่เห็นท่านอ๋องแล้ว คุณหนูเดินช้าลงหน่อยเถิดเจ้าค่ะ”

เมื่อแน่ใจว่าอยู่ห่างจากหลังจิ้นเหยียนแล้ว อวิ้นเนียนผู้ค่อยผ่อน
ฝีเท้าลง

“คุณหนูเคยเจอเจิงอ๋องมาก่อนหรือเจ้าคะ” ซิงอิงถามด้วยความ
สงสัย

อวิ้นเนียนผู้หน้าแดงเล็กน้อย “เคยเจอเมื่อตอนเด็ก ๆ”

“ตอนเด็กหรือเจ้าคะ เหตุใดบ้างไม่เห็นจำได้” ซิงอิงพยายามนึก
ทบทวน แต่นึกอย่างไรก็นึกไม่ออกว่าเคยพบหลังจิ้นเหยียนมาก่อน มอง
ท่าทางระลึกความทรงจำอย่างยากลำบากของซิงอิง อวิ้นเนียนผู้แยมยิ้ม
พูดกับนางว่า

“จำยอมไม่เคยเจอ ตอนนั้นข้าเพิ่งเข้าจวน และห้องเด็กที่ทรงพา
เขามาที่จวนพอดี เราบังเอิญพบกันที่สวนดอกไม้เล็ก ๆ นั่งเล่นกันอยู่
พักหนึ่ง”

อวิ้นเนียนผู้เล่าอย่างรวบรัด รายละเอียดในนั้นกลับไม่เอ่ย
กล่าวถึง เรื่องราวในครั้งนั้นคล้ายกับความฝันอันงดงามจากหนึ่งที่ตั้งอยู่
ในกันบังหัวใจมาตลอด เดิมนางคิดว่าคงไม่มีโอกาสได้เจอหลังจิ้นเหยียน
อีกแล้ว ไม่คิดว่าวันนี้กลับได้พบกัน

เขายังถามนางด้วยว่าจะได้เจอกันอีกเมื่อไร...ไม่รู้ว่าจะมีโอกาส
ได้เจอเขาอีกหรือไม่

อวิ้นเนียนผู้คิดไปคิดมา หน้าก็แดงยิ่งกว่าเดิม

ซิงอิงไม่ได้สังเกตเห็นความเปลี่ยนแปลงเล็กๆ ของอวิ้นเนียนผู้ หันใจ
นางก็ตระหนักได้ว่า “ที่แท้ก็เป็นเช่นนี้ แต่คุณหนูเจ้าคะ เมื่อครู่เหตุใด
ท่านบอกเจิงอ๋องว่าออกมาทุกวันทีแปดของเดือนแล้ว พวกเราต้องรอโอกาส
แอบออกมาพร้อมคนจ่ายตลาดนี่นา”

“หากไม่มีวันที่ที่แน่นอน เกรงว่าจะพบเขาลำบากนะสิ” อวิ้นเนียนผู้
กักริมฝีปาก พูดเสียงเบาประโยคหนึ่ง “แต่ก่อนไม่มี แต่ต่อไปช้าแค่

พยายามออกมาทุกวันที่แปดของเดือนก็พอไม่ใช่หรือ”

ชิงอิงก่ลินความตกตะลึงลงคอ กดเสียงต่ำโหม่นนำว “คุณหนูอยากเจอเจิงอ๋องจริง ๆ หรือเจ้าคะ พวกเราหนีออกมาเช่นนี้ก็ผิดกฎอยู่แล้ว คุณหนูเป็นสตรีที่ยังไม่ได้ออกรือน นัดพบบุรุษอื่นเป็นการส่วนตัวเช่นนี้ หากถูกจับได้ต้องเป็นเรื่องใหญ่แน่เจ้าค่ะ!”

“ถ้าเจ้าไม่พูด ข้าไม่พูด และพวกเราเพียงระวังตัวให้มากหน่อยก็ไม่มีอะไรแล้ว” อวีนเหนียนผู้นับนิ้วคำนวณ เห็นว่าเวลาใกล้สายเต็มที นางจึงเร่งฝีเท้าให้เร็วขึ้นอีกนิด “พวกเราออกมาเช่นนี้หลายครั้งแล้วยังไม่โดนจับได้ ไม่จำเป็นต้องกังวล ข้า...ข้าแค่หวังจะเจอเขาเดือนละครั้งเท่านั้น”

“คุณหนู ท่านกับเจิงอ๋องคงไม่ใช่...” ชิงอิงเบิกตากว้าง อวีนเหนียนผู้ได้สติ ตระหนักได้ว่าสาวใช้ของตนเตลิดไปถึงไหนต่อไหน ไม่รอให้ชิงอิงพูดจบ นางก็รีบอธิบาย

“ยอมไม่ใช่! ก็เพียงเขาเป็นสหายคนแรกของคุณข้าหลังเข้าเมืองหลวงไนใจข้า...เขาจึงแตกต่าง...”

ชิงอิงถอนหายใจ ไม่ได้พูดอะไรอีก ได้แต่เอ่ยประโยคเตือน “คุณหนู ฐานะในजनของพวกเราช่างต่ำต้อย ต้องระวังตัวทุกฝีก้าวถึงจะถูกนะเจ้าค่ะ”

อวีนเหนียนผู้รู้ว่าชิงอิงหวังดีกับตน จึงยืมให้นางอย่างอ่อนโยนพลางพยักหน้า “ข้าจะระวังให้มากขึ้น เจ้าวางใจเถิด”

“เช่นนั้นพวกเรารีบกลับजनเถิดเจ้าค่ะ”

เมื่ออวีนเหนียนผู้กลับมาถึงเรือนของตน ฮวาหมิงที่ยืนอยู่หน้าประตูเรือนสีหน้าท่าทางกระวนกระวายใจ เห็นอวีนเหนียนผู้ก็ถอนหายใจเฮือกใหญ่ สืบเท้ามาตรงหน้านาง ทูบหน้าอกตนซ้ำ ๆ กลางเอ่ยคร่ำครวญ

“คุณหนูของบ่าว...กลับมาเสียทีนะเจ้าคะ ถ้ายังไม่กลับมา ชีวิต

น้อย ๆ ของบ่าวคงรักษาไว้ไม่ได้แล้ว”

“เกิดเรื่องอะไรขึ้นหรือไม่” ซิงอิงรีบถาม

ขณะที่ทั้งสามคนเดินเข้าไปในห้อง ฮวาหมิงกล่าวว่า “วันนี้คุณหนูหลินเข้าไปในห้องของคุณชายใหญ่ ราวกวนเวลาคุณชายใหญ่ดูตำรา สูหยินจวนรองพบเข้า จึงถูกนำตัวไปให้สูหยินใหญ่สั่งสอน สูหยินใหญ่รู้เรื่องก็โกรธจนทนไม่ไหว จะลงโทษคุณหนูหลินเสียประเดี๋ยวนั้น นายท่านพอทราบเรื่องก็รีบไปทันที เกรงว่าคงจะไปช่วยพูดให้คุณหนูหลินเจ้าค่ะ”

คุณชายใหญ่ก็คืออวิ้นเพยหยาง บุตรชายคนโตของอวิ้นช่างฟาน ซึ่งเป็นนายท่านรองของตระกูลอวิ้น น้องชายคนรองของอวิ้นช่างหยวน คุณชายใหญ่ถือเป็นญาติผู้พี่ของอวิ้นเนียนผู้

ส่วนคุณหนูหลินคือหลินซีหมิ่น นางเป็นบุตรสาวของอวิ้นจื่อ น้องสาวร่วมสายเลือดเพียงคนเดียวของอวิ้นช่างหยวน หลินซีหมิ่นอายุน้อยกว่าอวิ้นเนียนผู้เพียงสองเดือน

ตอนที่หลินซีหมิ่นอายุเพียงสี่ขวบ อวิ้นจื่อและสามีก็ด่วนจากไป ญาติฝั่งสามีของอวิ้นจื่อนี้ล้นสุดทน ไม่เพียงแต่แย่งทรัพย์สินที่ควรจะเป็นของหลินซีหมิ่น ยังเกือบจะไล่นางออกจากจวน

ดีที่อวิ้นช่างหยวนได้ข่าวจึงตามไป ถึงจะแย่งทรัพย์สินคืนกลับมาได้เพียงครึ่งเดียว แต่อย่างน้อยก็ช่วยให้หลินซีหมิ่นหลุดพ้นจากความลำบากไปได้

นับแต่นั้น หลินซีหมิ่นก็ใช้ชีวิตอยู่ในจวนตระกูลอวิ้นมาตลอด สรุปลแล้วอวิ้นเนียนผู้อายุห้าขวบถึงกลับเข้าจวน ส่วนหลินซีหมิ่นเข้ามาอยู่ในจวนเร็วกว่านางหนึ่งปี

ซิงอิงกลอกตา “ก็เพียงเรื่องแค่นี้ ไม่เห็นเกี่ยวกับคุณหนูของพวกเราสักหน่อย เจ้าจะร้อนใจไปทำไม”

ฮวาหมิงกระต๊อบเท่านั้นต ๆ “แต่เมื่อครู่คุณหนูใหญ่สั่งทรูเสียขึ้นมา

บอกว่าจะไปขอความเมตตาให้คุณหนูหลิน ให้เรียกคุณหนูไปด้วยกัน!
บ่าวบอกนางว่าคุณหนูกำลังพักผ่อน สักพักจะตามไปเจ้าค่ะ”

